

РЕШЕНИЕ

№ 20216

гр. София, 16.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 24.09.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1394** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от АПК.

Образувано е въз основа на Решение 1255 от 05.02.2024 г. на ВАС, по адм. д. №4517/2023г., с което на основание чл. 244, ал. 2 от АПК е отменено Решение № 2962 от 03.05.2022г. по адм. д. №2351/2022г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Предходното производство е образувано по жалба на Р. Г. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]01, чрез адв. В. Ч., срещу Решение № 1040-21-128/11.02.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №214-001523-2 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отменено Разпореждане № 214-00-1523-1/20.02.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл.54а от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, поради заличени данни по чл.5, ал.4 от КСО, подадени за жалбоподателката за периода от месец 01.2014 г. до месец 11.2017 г. вкл. от осигурителя „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД,[ЕИК], Разпореждане №214-00-1523-3 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което е отказано отпускане на ПОБ по чл.54а от КСО, поради неизпълнение на условията по чл.54а от

КСО, и Разпореждане №214-00-15234-4 от 22.11.2021 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.114, ал.3 от КСО и във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г., в размер на 2310,72 лева - главница.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност и неправилност на издадения акт. Твърди се нарушение на процесуалния и материалния закон, както и несъответствие с целта на закона. Искане се оспореното решение на Директора на ТД на НОИ – С. град и потвърдените с него разпореждания да бъдат отменени. Претендира присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателката редовно призована, не се явява и не се представлява. Процесуалният ѝ представител е депозирал молба в съда, с която поддържа подадената жалба и моли съдът да даде ход на делото моли съда да отмени обжалвания административен акт и да присъди разноски. В дадения от съда срок не представя писмени бележки.

Ответникът по жалбата - Директорът на ТП на НОИ - С.-град – в съдебно заседание се представлява от юр. А., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка се установява, че със заявление вх.№ 214-00-1523-1 от 09.02.2017 г., Р. Г. П. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. С разпореждане № 214-00-1523-1/20.02.2017 г., на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал.1 от КСО, на жалбоподателката е отпуснато парично обезщетение за безработица от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г. в размер на 13,92 лв. дневно.

Разпорежданията на ръководителя на осигуряването за безработица по чл.54ж, ал.1 от КСО №214-00-1523-2 от 22.11.2021 г., с което влязлото в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица е отменено и №214-00-1523-3 от 08.01.2020 г., с което е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица на Р. П. по подаденото на 09.02.2017 г. заявление с данни за последното правоотношение с „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД, са издадени във връзка с осъществяван последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, предвид установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД, ЕИК [ЕГН]. Подадените от този осигурител данни по чл.5, ал.4 от КСО за Р. Г. П., за периода от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г., са заличени и за този период жалбоподателката не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ

- С. град, предвид подадните от „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, е била назначена проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 03.04.2013 г. до 01.12.2017 г. вкл. Резултатът от проверката е обективиран в Констативен протокол № КВ-5-21-00837032/30.10.2020 г. на контролен орган при ТП на НОИ - С. град. „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД, ЕИК [ЕГН] е регистрирано на 12.06.2008 г. Считано от 13.06.2013 г. едноличен собственик и управител е В. С. Х., ЕГН:860417224. По партида на дружеството в ТР за периода от 2013 г. до 2017 г. се констатира, че няма подавани годишни финансови отчети за извършена дейност. В регистъра на осигурените лица има подадени данни за назначените по трудов договор лица за периода от м.04/2013 г. до месец 11/2017 г., като за същия период не се визуализират данни за преведени от „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД осигурителни вноски.

С писмо от 22.06.2020 г. е поискана информация от ТД на НАП С., относно извършваната от дружеството търговска дейност за периода от 2013 г. до 2017 г. В отговор от 14.07.2020 г. е посочено, че дружеството е подавало декларации по чл.92 от ЗКПО за 2013 г., 2014 г., 2015 г. и 2016 г., а за 2017 г. дружеството не е подало годишна данъчна декларация по чл.92 от ЗКПО.

Въз основа на извършената проверка, на 30.10.2020г. старши инспектор по осигуряване в ТП на НОИ-С. е изпратил задължителни предписания до осигурителя „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД. По преписката е приложена обратна разписка, от която е видно, че писмото не е потърсено. Адресът на дружеството е посетено от длъжностни лица на ТД НОИ-С., но на същият не е открит представител на осигурителя. Извършено е уведомление по чл.110, ал.4 от КСО.

В хода на проверката, със съдействието на органите на СДВР, е осъществен контакт с управителя В. Х.. Лицето декларирало, че не разполага със счетоводни и трудово-правни документи на „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД. Не е назначавал, или освобождавал лица по трудови правоотношения и не е плащал заплати. Фирмата му била продадена от росен за 500лв, като той не бил упражнявал дейност с дружеството.

С цел гарантиране на осигурителните права, до лицата, за които са подавани данни по чл.5, ал.4 от КСО от „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД, са изпратени задължителни предписания за предоставяне на сведения и пояснение по чл.44-46 от АПК относно трудовата им заетост в дружеството, както и всички документи, с които разполагат, за да докажат, че са полагали труд в дружеството.

Писмото, изпратено до Р. Г. П. се е върнало с обратна разписка “непотърсено“. Същата не е предоставяла сведения и документи относно трудовата ѝ дейност с осигурител „Кортина София“ ЕООД

Въз основа на изложеното, административният орган – ръководител на осигуряването за безработица е издал:

Разпореждане № 214-00-1523-2/22.11.2021 г., с което, на основание чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО, е отменено разпореждане № 214 – 00 – 1523-1/20.02.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО поради заличени данни

по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, подадени за жалбоподателката за периода от месец 01.2014г до месец 11.2017г вкл. от осигурител „кортина С.“ ЕООД след извършена проверка на дружеството, приключила с КП №КП-5-21-00837032/30.10.2020г, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на Р. Г. П. е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, чрез „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД,[ЕИК]. При извършена проверка, приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00837032/30.10.2020 г., дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл.10, ал.1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на сключено трудово правоотношение и подаването на данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите с него права на обезщетение. С оглед цитираните разпоредби, резултатите от извършените проверки на „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД,[ЕИК] и липсата на доказателства за извършваната търговска дейност от дружеството за периода от месец 01.2014 г. до месец 01.2017 г., респ.трудова дейност, подадените данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за Р. П. са заличени и не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията по чл.54а от КСО“.

Разпореждане № 214-00-1523-3 от 22.11.2021 г., с което, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО, е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО поради неизпълнени условията на чл.54а от КСО, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на Р. Г. П. е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, чрез „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД,[ЕИК]. При извършена проверка, приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00837032/30.10.2020 г., дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл.10, ал.1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на сключено трудово правоотношение и подаването на данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите с него права на обезщетение. С оглед цитираните разпоредби, резултатите от извършените проверки на „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД,[ЕИК] и липсата на доказателства за извършваната търговска дейност от дружеството за периода от месец 01.2014 г. до месец 01.2017 г., респ.трудова дейност, подадените данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за Р. П. са заличени и не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията по чл.54а от КСО“.

Разпореждане № 214-00-1523-4 от 22.11.2021 г., с което, на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, е разпоредено жалбоподателката да възстанови добросъвестно получено ПОБ за периода от 06.02.2017г до 05.10.2017г в размер на 2310,72лв главница, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ на Р. Г. П. е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, чрез „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД,[ЕИК]. При извършена проверка, приключила с констативен протокол №

КВ-5-21-00837032/30.10.2020 г., дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл.10, ал.1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на сключено трудово правоотношение и подаването на данни по реда на чл.5, ал.4, т.1 КСО не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение и произтичащите с него права на обезщетение. С оглед цитираните разпоредби, резултатите от извършените проверки на „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД,[ЕИК] и липсата на доказателства за извършваната търговска дейност от дружеството за периода от месец 01.2014 г. до месец 01.2017 г., респ. трудова дейност, подадените данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО за Р. П. са заличени и не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията по чл.54а от КСО. На основание новите данни по смисъла на чл.114, ал.2, т.2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОБ за периода от 06.02.2017 г. до 05.10.2017 г.“.

Срещу трите разпореждания на ръководителя на осигуряването за безработица, издадени на дата 22.11.2021г до Директора на ТП на НОИ С. град са депозиран жалби вх.№1012-21-220 и 1012-21-221 от 03.02.2022г от Р. П. чрез адв. Ч..

В срока по чл. 117, ал. 3 от КСО Директорът на ТП-НОИ С.-град е издал решение № 1040-21-128 от 10.02.2022 г., с което е отхвърлил оспорването, като неоснователно и е потвърдил Разпореждания №214-00-1523-2/22.11.2021г, №214-00-1523-3/22.11.2021г и №214-00-1523-4/22.11.2021г. на ръководителя на осигуряването за безработица, като правилни и законосъобразни.

Горепосоченото решение е обжалвано по съдебен ред от санкционираното лице, като с Решение №2962/03.05.2022 г. по адм.д. №2351/2022г. на АССГ е отхвърлена жалбата като неоснователна, а процесното решение – потвърдено.

Санкционираното лице е обжалвало по касационен ред горепосоченото решение на АССГ пред ВАС. Въз основа на горното, пред върховната инстанция е образувано производство по реда на чл. 208 и сл. АПК. Производството е приключило с Решение № 1255/05.02.2024 на Шесто отделение, ВАС, с което на основание чл.221, ал.2, изр. първо, предл. второ, вр. чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК е отменено Решение №2962/03.05.2022 г. по адм.д. №2351/2022 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Административен Сд С. – град, III отделение, 67 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което същата е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна:

В рамките на съдебното производство по адм. д. №2351/2022г. на АССГ, приключило с Решение № 2962 от 03.05.2022г., не са събрани нови доказателства и не са

установени факти, различни от възприетите от административния орган и отразени в оспореното Решение № 1040-21-128/11.02.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град. Съдът е приел за необорен от страна на жалбоподателката изводът на административния орган, че същата не е осъществявала трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за нея не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Във връзка с гореизложеното е приета за налична предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получената сума за обезщетение за безработица, както и правилност и законосъобразност на посочените разпореждания и решението на административния орган, с което те са потвърдени.

В хода на производството пред настоящата инстанция е приобщена административната преписка, представена от административния орган, както и двете предходни съдебни производства. Изготвена и приета по делото е съдебно-графологична експертиза на подписите на управителя на дружеството В. С. Х., чието заключение е, че „Подписът, положен от името В. С. Х., под думата „Подпис“, в „Декларация от В. С. Х., с която декларира, че не разполага със счетоводни и трудово правни документи, свързани с „К. С.“ Е. и, че не е назначавал, плащал заплати и е освобождавал лица, по трудови договори, изготвена на 15.10.2020 год., не е положен от В. С. Х.“.

В изпълнение на указанията, дадени от ВАС с Решение №1255/05.02.2024г. по адм. дело №4517/2023г. по описа на ВАС, настоящата инстанция е постановила разпит като свидетел по делото на В. С. Х. ЕГН [ЕГН], управител на К. С. ЕООД, чрез многократно призоваване, постановяване на режим на довеждане на лицето, множество справки от различни институции относно действителното му местоживееене. Въпреки положените процесуални усилия в пълен обем, поради невъзможността да бъде открито и разпитано лицето В. С. Х., същото е заличено от списъка с призованите лица.

При така очертаната фактическа обстановка съдът формира и правните си изводи:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-21-128/11.02.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град. В тази връзка съдът установи, че оспорваното Решение е издадено от компетентен орган по чл.117 от КСО – директор на ТП на НОИ С.-град, по делото е представена Заповед № 1712/17.08.2015г. /л.16/, с която Т. В., подписал решението, е назначен на длъжност директор на ТП на НОИ С.-град считано от 15.08.2015г. за неопределен срок. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран.

Процесните разпореждания също са издадени от компетентен орган, видно от представената по делото Заповед №1015-21-279/18.12.2019г. /л.23/ на директора на ТП на НОИ-С. град, с която Е. Г. /главен експерт по осигуряване „ПОБГВ“, подписа разпорежданията, е оправомощена да издава и пописва разпореждания за отпускане, изменение, отказване, спиране, прекратяване, възобновяване и възстановяване на парични обезщетения за безработица по реда на КСО, както и да издава и подписва разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени парични обезщетения за безработица. Същите отговарят на изискванията на чл. 59 от АПК, издадени са в писмена форма, съдържат фактически и правни основания за издаването им.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са издадени от компетентен орган.

Съгласно чл.114, ал.2, т.2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичане на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

По силата на чл.54л от КСО отпускането, изчисляването, изменянето, отказването, спирането, прекратяването, възобновяването и възстановяването на ПОБ се извършват въз основа на данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО и на данните, декларирани в подадените от лицата документи за отпускане на обезщетения при условия и по ред, определени с акт на Министерски съвет. В тази връзка заличените данни за осигуряването на жалбоподателя чрез „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД, се явяват релевантни досежно правото ѝ на ПОБ.

В чл.54ж, ал.2 т КСО законодателят регламентира възможността при влязло в сила разпореждане за ПОБ да се измени или отмени от органа, който го е издал, без ограничаване до законово регламентирани срокове – т.е. с оглед установените нови данни, релевантни за правото на ПОБ, областният административен орган, който е издал влязлото в сила разпореждане за ПОБ, постановява отмяната му, и последващия отказ за отпускане на ПОБ.

Между страните няма спор, че между дружеството „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД,[ЕИК] и жалбоподателката е имало сключен трудов договор за периода м.04.2013 г. – м.11.2017 г. Спорен е въпросът относно това дали жалбоподателят е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО и отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, доколкото административният орган е приел, че дружеството работодател не е осъществявало реална търговска дейност. Приел е също за недоказано наличието на осигурителен стаж на жалбоподателя, както и недоказано осигурителното правоотношение по договора между него и дружеството „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД. По отношение на горното са взети предвид резултатите от проведената проверка на дружеството „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД, обективирани в констативен протокол № КВ-5-21-00837032/30.10.2020 г. както и липсата на осъществена връзка с управителя на дружеството, за да представи документи за наличие на осигурително правоотношение и реална търговска дейност на дружеството. При тези факти административният орган е приел, че жалбоподателят не осъществява реална трудова дейност по трудовия договор и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО. Приел е, че представената от лицето трудова книжка не доказва наличие на осигурителен стаж в горепосочения период, като се е позовал на трайната съдебна практика, която разграничава трудовия от осигурителния стаж. С тези мотиви е приел, че съгласно чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО, жалбоподателят не следва да получи обезщетение за безработица за процесния

период и следва да възстанови недължимо полученото.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО, според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за които са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от КСО, осигурител е всяко физическо лице, юридическо лице или неперсонифицирано дружество, както и други организации, които имат задължение по закон да внасят осигурителни вноски за други физически лица.

Чл. 5, ал. 4, т. 1 на КСО, въвежда задължение за осигурителите, осигурителните каси, самоосигуряващите се лица и работодателите периодично представят в Националната агенция за приходите данни за осигурителния доход, осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, Учителския пенсионен фонд, здравното осигуряване, допълнителното задължително пенсионно осигуряване, вноските за фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", дните в осигуряване и облагаемия доход по Закона за данъците върху доходите на физическите лица - поотделно за всяко лице, подлежащо на осигуряване.

Чл. 4, ал. 1 от КСО предвижда, че задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по КСО са работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране.

Чл. 7, ал. 1 от КСО гласи: "Осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване за лицата по чл. 4, ал. 1 се внасят от осигурителите до 25-о число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът".

Наличието на трудово правоотношение на жалбоподателя с дружеството „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД установява задължение на работодателя за периода на договора да начислява дължимите осигурителни вноски, да подава информация за тях в НОИ и да ги заплаща, ако в този период лицето фактически е полагало труд. В случая осигурителни вноски не са внасяни относно лицето жалбоподател от страна на дружеството-осигурител.

Безспорно съгласно нормата на чл.63, ал.4 от КТ, изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа, което се удостоверява писмено. В тежест на последния обаче е да докаже, че фактически е започнал да изпълнява задълженията си по трудовия договор /В този смисъл е Решение №8144 от 01.07.2024г на ВАС по адм.д.№3588/2024г/. За да се счита за осигурено, лицето следва да извършва трудова дейност, за която да подлежи на задължително осигуряване по чл.4 от КСО. Жалбоподателката чрез процесуален представител обаче не поддържа доказателствените си искания за разпит на свидетели, които да дадат показания за извършваната от нея трудова дейност в „Кортина София“ ЕООД. Също така, предвид невъзможността да бъде издирено и призовано лицето, сочено като едноличен собственик на капитала на „Кортина София“ ЕООД, В. С. Х., същият е заличен като свидетел. Жалбоподателят е оспорил автентичността на подписа за управителя на търговско дружество „Кортина София“ ЕООД В. Х., като вещото

лице е дало отговор, че подписът, положен от името В. С. Х. под „Подпис“ в Декларация от В. С. Х., с която декларира, че не разполага със счетоводни и трудово правни документи, свързани с „Кортина София“ ЕООД и че не е назначавал, плащал заплати и е освобождавал лица, по трудови договори, изготвена на 15.10.2020г, не е положен от В. С. Х.. Предвид това същата следва да се изключи от доказателствата по делото. По делото обаче са събрани достатъчно доказателства, опровергаващи твърденията, че през периода януари 2014г-ноември 2017г жалбоподателката П. е упражнявала трудова дейност в полза на „Кортина София“ ЕООД и съответно е била осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО от осигурител „Кортина София“ ЕООД и отговаря на изискванията на чл.54а от КСО. Не е доказано при условията на главно и пълно доказване в производството пред съда, че същата е отговаряла на дефиницията „осигурено лице“, която е дадена в §1, ал.1, т.3 КСО. Досежно изложеното, осигурителят е декларирал неверни данни и те са били служебно заличени.

Новите данни и документи, имащи значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане на обезщетенията на П. сочат на тяхната недължимост. Установено е нормативно предвиденото задължение за възстановяване на недължимо получените обезщетения.

Издадените актове от органите на НОИ настоящия състав квалифицира като законосъобразни и по отношение на тях не са налице пороците по чл.146 от АПК. Анализът на установените по делото факти и обстоятелства налага извода, че в хода на административното производство са предприети всички необходими процесуални действия по установяване на обективната истина при спазване на истинност и служебно начало, съгласно чл.7 и чл.9 от АПК. Предприетите действия по реда на чл.4, ал.10, т.4 от Наредба №Н-13 от 03.01.2020г са извършени след правилна преценка, че са налице влезли в сила задължителни предписания по чл.108, ал.1, т.3 от КСО, същите са влезли в сила с аргумент, че е направено неколккратно изпращане до адреса по седалище на дружеството, върнати с гриф „непотърсен“ и извършено на осн. чл.110, ал.4 от КСО съобщение. Извършеното връчване чрез поставяне на съобщение на таблото за обявления в ТП на НОИ е осъществено, тъй като в процесния случай се установи, че не може да бъде връчено по всички възможни и посочени в изр. 1-во способи. Административният орган е положил необходимите усилия да връчи редовно на осигурителя задължителното предписание и е предприел действия за връчването на посочения в ТР при АВ адрес и седалище, в т.ч. и адрес за кореспонденция с НАП. Тъй като в ТР при АВ не е деклариран от търговското дружество електронен адрес, предпоставките на чл.110, ал.4, изр.2 от КСО са били налице. При издаване на процесното решение, с което са потвърдени разпореденията на длъжностно лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. град, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразени са и приложимите материалноправни разпоредби и целта на закона.

В този смисъл, настоящият състав намира, че по делото не се установява упражняване на трудова дейност и на осигурената не следва да се признае правото на парично обезщетение за безработица. Представените и приети писмени доказателства – трудов договор и заповед за освобождаване доказват наличие на трудово, а не на осигурително правоотношение. Управителят на дружеството В. С. Х., призовавано и търсено многократно за разпит на свидетел в съдебната фаза на производството, не е намерено въпреки процесуалната активност на съда за установяване на действителното му местонахождение и разпит в съдебно заседание.

Горните обстоятелства, както и липсата на платени осигуровки по партидата на жалбоподателката, както и на подадени ГФО за няколко последователни години, категорично

оборват твърдението на санкционираното лице за действително престиран труд.

В съвкупност, всички събрани писмени доказателства опровергават твърденията на оспорващата страна и претенциите ѝ, че е извършвала реална трудова дейност, явяваща се задължителна предпоставка за осигуряване по КСО. Въпреки положените всеотнашни и многократни усилия от страна на съда за разпит на формалния управител на дружеството, същият не бе открит и до такъв разпит не се стигна и в хода на настоящото производство, което доведе до невъзможност за събиране на гласни доказателства. Настоящият състав намира, че не се събраха достатъчно и безспорни доказателства, че П. реално е полагала труд по така представения трудов договор между нея и дружеството осигурител „КОРТИНА СОФИЯ“ ЕООД. Липсват доказателства относно в какво се изразява положеният труд, изпълнявани задължения и начин на изплащане на трудовото възнаграждение, като се съобрази и с обстоятелството, че по партидата на това дружество липсват ГФО за периода 2013 – 2017 г. След като реално не е осъществена трудова дейност от П., не е възникнало и осигурително правоотношение с произтичащите от него права на осигурено лице по см. КСО. При това положение неправомерно получените средства следва да бъдат възстановени от жалбоподателката. Всички описани доказателства, установяващи липсата на реално положен труд от страна на П., са нови данни и документи по см. чл.114, ал.2, т.2 от КСО, което потвърждава, че са налице законовите предпоставки да се възстановят получените парични средства, явяващи се неоснователно изплатено ПОБ за периода от 06.02.2017г. до 05.10.2017 г. в размер 2310,72 лв.

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Ето защо и оспореният административен акт е постановен в съответствие със действащия към момента на съставянето му закон.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата срещу него да се отхвърли като неоснователна.

С оглед на горното основателна се явява и претенцията за разноси на ответника с оглед разпоредбата на чл.143 от АПК вр.чл.78 ГПК вр. чл.24 от НзПрП, поради което на осн. чл.226,ал.3 от ГПК ще следва да се присъди сумата от по 100 лв. - юрисконсултско възнаграждение за всяка инстанция, с оглед липсата на фактическата и правна сложност, а също така и 500 лв. за експертиза.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 67 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Г. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]01 чрез адв. В. Ч. със съдебен адрес [населено място], [улица], офис 8, срещу Решение № 1040-21-128/11.02.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което са потвърдени Разпореждане №214-00-1523-2/22.11.2021г, Разпореждане №214-00-1523-3/22.11.2021г и Разпореждане №214-00-1523-4/22.11.2021г на ръководителя на осигуряването и безработица.

ОСЪЖДА Р. Г. П., ЕГН: [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес]01 да заплати на Директора на ТП на НОИ-С. град сумата от 800 лв. разноси в производството.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: